"ఆదివారం వస్తున్నాను. పాపని తీసుకు వెళ్ళాలన్న నిశ్చయంతో."

విశ్వనాథ్."

ఇన్‌లాండ్ కవర్లో వున్న ఆ రెండు పంక్తుల్నీ చదవగానే శారద మనస్సున దుఃఖం సముద్రంలా ఘోషించింది.

"విశ్వనాథ్!" వట్టి 'విశ్వనాథ్.' ఇంతేనా? ఇంతకు మించి నా కేమీ కాలేరన్నమాట!" ఆమె గొణిగింది కళ్ళు వత్తుకుంటూ.

"పాపా! నాన్నగారొస్తున్నారు! నువ్వు.... వెళ్తావా?" ఆరేళ్ళపాప ఆట బొమ్మని జోకొడుతూ అడిగింది-

"నాన్నంటే.. గోపాలం అంకులేనా?"

కాదన్నట్లు తలూపింది శారద.

"అయితే లాజాలావ్ బాబాయా?" కళ్ళనిండుగా వుత్సాహాన్ని మెరిపించుతూ ప్రశ్నించింది.

"నీకు నాన్న గుర్తులేరా చిన్నా?" ఆమె గొంతులో ఆవేదన. వణికి పోసాగింది.

"ఓస్!.... అ! నాన్నా! వుందమ్మా! ఇప్పులే తెచ్చేత్తున్నా!" పరుగెట్టుకెళ్ళింది లోనికి.

"ఈ బొమ్మ- మా నాన్నంటమ్మా! చిట్టిమామ్మ చెప్పింది మొన్న!" అంటూ ఓ బొమ్మ తెచ్చి చూపించింది. శారద కాదని చెప్పలేక 'ఆడుకోమ్మా!' అని లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

"ఆదివారం రాకుండా వుంటే బావుండును!" శారద మనస్సు నిండుగా దిగులు చుట్టుకొంటోంది.

ఆ తరువాత నాలుగురోజు లెలా గడిచాయో ఆమెకు గుర్తేలేదు. భయంతో, ఆవేదనతో ముడుచుపోయిందామె అన్నాళ్ళూ! పాపని గుండెలకు హత్తుకుని మౌనంగా ఏడ్చింది ఆ రాత్రంతా. తనను తాను శపించుకుంది! విశ్వనాథ్‌ని చూడాలన్న కోరికతో తహతహలాడిపోయింది! గతస్మృతులతో ఆమె గుండెల్లో ఆనందం పొంగి పైకిరాబోయి హఠాత్తుగా కరిగి కన్నీరయిపోయింది.

"నన్ను.... నన్నేమని పిలుస్తారో? అసలు నా వంక చూస్తారా? ఎలా వున్నారో?..." ఆమె ఆలోచనలు తెగనే లేదు. ఆదివారం రానేవచ్చింది.

"ఆనందం! బాధ! భయం! వుద్వేగం! దుఃఖం ఆమెని మనిషిలా ఆలోచించనీయనేలేదు. వాకిట్లో రిక్షా ఆగిన చప్పుడయింది. గభాలున రాబోయి ఆగిపోయింది. తలుపుచాటున నిలబడి పాపని ముందుకు తోసింది- "నా...న్న. .పాపా! నాన్నమ్మా! వెళ్ళు!" గొంతు తగ్గించి చెప్పింది. రిక్షా దిగి లోనికివచ్చి విశ్వనాథ్ పాపని చూడగానే నవ్వాడు.

"రామ్మా! నేనురా-నాన్నని!" చేతులు చాపాడు.

పాప మనస్సున ఆనందంగానూ వుంది! దిగులుగానూ వుంది. నాలుగేళ్ళ క్రితం 'నాన్న'ని చూసిన జ్ఞాపకాలేమి ఆ చిన్నారి గుండెల్లో లేవు.

"మరి.... మరి.... నాన్నయితే.... నీకు....మీ సామెందుకున్నాయ్? మా బొమ్మలో నాన్నకి.... లేవు.... మరి.... మా లాజాలావు మామయ్యకూ-లా లేవు!"

విశ్వనాథ్ పాపని ఎత్తుకుని పదేపదే ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. గుండెలకు హత్తుకుని "పాపా! నా తల్లీ!" అంటూ అప్యాయంగా కళ్ళపైన ముద్దుపెట్టుకున్నాడు మళ్ళీ! కన్నీటితెరలు అడ్డువస్తున్నా ఆగకుండా, మాట్లాడ్డానికి భాషే రాదన్నంతగా వివశుడైపోయి ఆ చిన్నారి చేతుల్ని తన చెక్కిళ్ళకేసి రుద్దుకున్నాడు.

"ఎందుకు నాన్నా? ఏడుత్తున్నావ్?" పాప ప్రశ్న అతణ్ణి మరింత చిన్నపిల్లవాణ్ణి చేసివేసింది. పాప ముఖానికి ముఖం అన్చి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు.

"కాదు తల్లీ! కాదు! ఏడుపు కాదిది! సంతోషం!" అంటూ తనను తాను నిగ్రహించుకున్నాడప్పటికి రుమాలుతో కళ్ళు

కుదుచుకుని పాపని క్రిందకి దింపి బిస్కెట్స్, స్వీట్స్, బొమ్మలూ సూట్‌కేస్‌లో నుంచి తీసి ఇచ్చాడు.

"ఈ బిస్కెట్ తియ్యగా వుంటుందమ్మా! ఇదుగో! ఈ స్వీట్ చూడు! మరీ బావుంటుంది! అరరే! పాలకోవా వుందమ్మా! ముందు యిది తినాలిరా!" సంతోషంతో అతనికి మతేపోయింది.

"అబ్బ! వుండు మరీ! అన్నీ ఒక్కసాలే.... తింటారేంటి!" పాప విసుక్కుంది.

"నిజమేరా తల్లీ! సరే నువ్వు తింటూ యీ రైలుబొమ్మ ఎలా చక్రాలమీద పరుగెడుతుందో చూడు!" అంటూ రైలు తీసి పట్టాలమీద వదిలాడతడు. కారు తీసి కీయిచ్చి మరోవైపుకు తోశాడు.

"మన రైలు.... కి.... కూత లేదా నాన్నా!"

"ఏవిటి!! ఓహో! కూతా? వస్తుందమ్మా!" అంటూ తానే యీలవేశాడు రైలింజనులా. పాప పకపకా నవ్వేసింది.

"రైలు కూత ... యిలా వుండదు నాన్నా!"

"మరెలా వుంటుందమ్మా!"

'కూ!' అని అరిచి చూపించింది! 'గుప్! గుప్!' అనాలని సరిదిద్దింది!

అతడు పసిపిల్లవాడిలా తలూపాడు నవ్వుతూ.

"నా దగ్గిర అమ్మ బొమ్ముంది మరి నీక్కావాలా!"

"వద్దమ్మా!" అతని ముఖాన నవ్వు క్షణంలో మాయమైపోయింది. అంతవరకూ గుండెల్ని చిక్కబట్టుకుని తలుపుచాటునుంచి ఆ తండ్రీకూతుళ్ళ ఆటల్ని చూస్తూన్న శారద మనస్సుని నిర్దాక్షిణ్యంగా ముక్కలుముక్కలుగా కోసివేసిందతని జవాబు.

అతడు తలెత్తి కూడా చూడనేలేదంత వరకు.

"ఇదుగో! మహారాజు బొమ్ముందమ్మా! మరి.... కోతిబొమ్మ కూడా! ఆ! అసలైన బొమ్మ యిదమ్మా! చూడు 'డోలు' వాయిస్తుంది!" అంటూ భజంత్రీ బొమ్మని తీసి కీయిచ్చి చూపించాడు.

తండ్రి మెడచుట్టూ చేతులు వేసి కళ్ళల్లోకి చూస్తూ సంతోషంగా అడిగింది—

"నాన్నా! మరీ.... మరి.... మీ అమ్మ నీకు బోలెడన్ని డబ్బులిస్తుందా?"

"ఇవ్వకపోతే నేనూరుకోనుగా మరి!"

"మరి.... యీదనుకో! ఏలుత్తావా? మరే! నాన్నలూ! నేనూ ఏలుత్తా! అయినా అమ్మ బొమ్మలకి డబ్బులీను పో!" అనేసింది.

"నే నిస్తానమ్మా! బజారుకెళ్ళి నీక్కావలసిన బొమ్మలన్నీ కొనుక్కుందాం! ముందు కాసిని మంచినీళ్ళు త్రాగమ్మా! గొంతు పడుతుంది!" అంటూ బిస్కెట్టు తినడం ఆపించి మంచినీళ్ళు గ్లాసులో పోసి త్రాగించాడు.

"బలే! బలే! చల్లగా వున్నాయ్ మంచినీళ్ళు!" పాప మరో గ్లాసుడు త్రాగింది.

"దీంట్లో పోస్తే నీళ్ళు చల్లగావుంటా యమ్మా! నీ కోసమే తెచ్చానమ్మా యీ ఫ్లాస్కు!" మురిపెంగా పాపకి చూపించాడు ఫ్లాస్కు మూత తీసి.

"చిన్నా! కాఫీ తీసికెళ్ళమ్మా," శారద పిలుపు విన్పించి పాప వెళ్ళబోయింది.

"వద్దమ్మా! మనం బజారు కెళ్ళి మంచి మంచి గౌన్లు కొనుక్కొద్దాం పద!" అంటూ లేచి పాపని ఎత్తుకుని వాకిట్లోకి వెళ్ళి రిక్షా ఎక్కాడు.

శారద వరండాలోకి వచ్చి చూసింది. అక్కడున్న బొమ్మల్ని జాగ్రత్తగా తీసి పెట్టెల్లో పెట్టింది. తెరిచివున్న సూట్ కేస్‌ని మూయబోతూ ఆగిపోయింది. ఓ పుస్తకంలోనుంచి ఎవరికో వ్రాసిన వుత్తరం సగం బయటికివచ్చి తొంగి చూస్తోంది! దాన్ని తీసి సరిగా పెట్టబోతూ ఆగిపోయింది,

"అక్కా!

నాలుగేళ్ళ తరువాత నీకీ వుత్తరం వ్రాయకుండా వుండలేకపోతున్నాను. నే నెలాంటి మనిషినో నీకు తప్ప మరొక రికి తెలియదు! నా మనస్సు ఎంత కోమలమో! కానీ ఆ కోమలత్వాన్ని ముక్కలుచేసి వెళ్ళిపోయింది శారద! స్త్రీ అంటే నాకు ఎనలేని గౌరవం! శారదని ఎంతగా ప్రేమించానో నీకు తెలుసు! తనకోసం నాన్నతో యుద్ధంచేసి వుద్యోగం సంపాదించుకుని అమ్మ కన్నీటికి కూడా కరగనంత పాషాణమూర్తి నైపోయి శారదని నా జీవితంలోకి ఆహ్వానించాను. అస్తిని కాదని వెళ్ళి శారదతో కొత్త జీవితం ఆరంభించాను విశాఖపట్టణంలో.

ఆమెలోని అందం నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చేసింది. బహుశా ఆ వయస్సు నన్ను ఏమి ఆలోచించనీయలేదేమో! యౌవ్వనంలో ఆలోచనకి సమయమే లభించ లేదు నీ వన్నట్లు!

శారదకి ఏ లోటూ రానీయలేదు. లెక్కలేరుగా సంపాదించినదంతా తన చేతుల్లోనే పోసేవాడిని!

పాపపుట్టింది రెండో సంవత్సరంలో! వాళ్ళన్నయ్య వచ్చి తీసుకువెళ్ళాడు మమ్మల్ని! అక్కడే యిద్దరం విడిపోయాం!

శారదవాళ్ళన్నయ్య స్నేహితుడు శేఖరం వచ్చాడోనాడు. పాపని చూసి 'బ్యూటిఫుల్' అంటూ ముద్దెట్టుకున్నాడు. వాళ్ళో సినిమా తీస్తున్నారోజుల్లో! పాపని ఎత్తుకుని ఓ సీనులో నిలబడింది శారద! హీరోకి పాప నందించడంకోసం! ఆ తరువాత నేను విశాఖ వచ్చేశాను శారద పదిరోజులైనా రాలేదు. టెలిగ్రాం యిచ్చాను. సమాధానం రాకపోయేసరికి నేనే వెళ్ళాను.

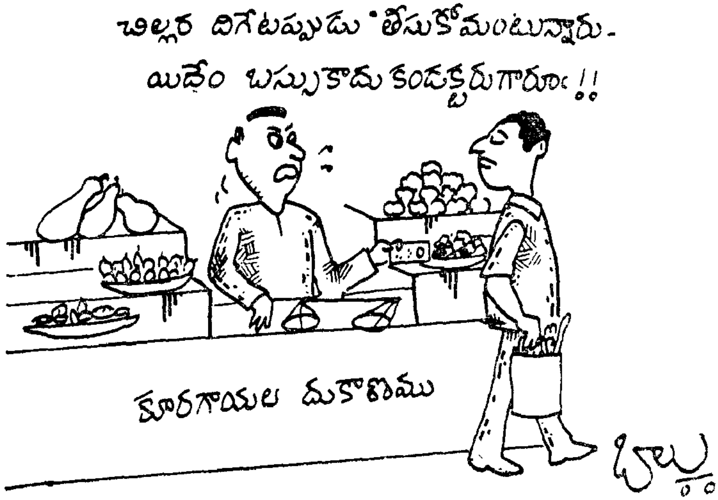

'శారద హీరోయిన్‌గా సెలక్టయ్యింది బావగారూ! శేఖరే తీస్తున్నాడు! సినిమా బాగా వస్తోందిలే! శారద ఎంత బావుందని! చక్కగా ఏక్టుచేస్తోందండీ! చూడండి!' అంటూ ఫోటోలు తెచ్చి చూపించాడు వాళ్ళన్నయ్య! నేను శారద ఏదని అడిగాను. షూటింగుకి 'ఊటీ' వెళ్ళిందన్నాడు! పిలిపించమన్నాను. ఫోను చేశాను నేనే! "శారదగారా! లేరండీ! మైసూరు వెళ్ళారు! ఇప్పుడే హీరోతో!" అంటూ ఫోనుపెట్టేశాడు శేఖర్! అంతే! ఆ తరువాత శారదని నేను చూడనేలేదు. పాపకోసం వెళ్ళాలనుకునేవాణ్ణి! కానీ కనీసం ఒక్క అక్షరమైనా రాయని శారదని చూడ్డానికి నాకు మనసొప్పలేదు!

ఆరేళ్ళు గడిచిపోయాయి! శారద నన్ను కాదని సినిమాల్లోచేరిందని బంధువులందరికీ తెలిసిపోయింది. ఆ తరువాత రెండు మూడు సినిమాలు వచ్చాయి. శారదే హీరోయిన్! చూడాలనిపించేది! కానీ గుండెలు పగిలిపోతాయన్న భయంతో, చూడలేకపోయాను.

ఆర్మీలోకి వెళ్ళిపోయాను, ఆ వాతావరణం భరించలేక.

శేఖర్‌ని కాదని గోపాల్‌గారి పిక్చర్లోకి వెళ్ళిపోయిందని ఓ స్నేహితుడు వ్రాశాడు కొన్నాళ్ళ క్రిందట! ఆ తరువాత శారదకి ఎవరి పిక్చర్లోనూ ఛాన్స్ రాలేదట! ప్రస్తుతం రాజారావుగారి కంపెనీతో డ్రామాలు వేస్తోందట!

నాకు యీ జీవితం కూడా సంతోషాన్నివ్వడం లేదక్కా! పాపని తీసుకుని బొంబే వెళ్ళిపోవాలనిపిస్తోంది! అక్కడ అన్నయ్య ఫ్యాక్టరీలో స్థిరంగా వుద్యోగం

జేస్తూ పాపని పెంచుకుంటాను.

ఇన్నాళ్ళూ యీ క్షోభని భరించలేక, నీకు చెప్పే ధైర్యంలేక సతమతమై పోయింది నా మనస్సు! ప్రాణంలో ప్రాణంలా ప్రేమించిన శారద నన్ను కాదని ఎందుకు వెళ్ళిపోయిందో నా కిప్పటికీ అర్థం కాదక్కా!'

అమ్మా నాన్నా ఏడ్చారు! మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోమని బ్రతిమాలారు! ఎందుకు? మళ్ళీ మరో శారద నా కెందుకు! నా మనస్సులో యిప్పుడు ప్రేమలేదు! ద్వేషం కూడా లేదు? చావాలనీ అన్పించదు! బ్రతకాలనీ అన్పించదు! పిచ్చివాణ్ణయి పోయానేమో నన్పిస్తోంది. ఎవరికక్కా-వాలి నేను? చనిపోయినా ఏడ్చేవాళ్ళెవరున్నారు? శారదా! ఏడ్చినా నేన్నమ్మను నా కామె ఏదో అవుతుందని! పాపకి నేను గుర్తే లేనేమో! పాపకోసం బ్రతగ్గూడదా! అన్పిస్తోంది మధ్య, అన్నగారి పిల్లల్ని చూస్తోంటే!

అందుకే యీ ఆదివారం వెళ్తున్నా నక్కా! నా జీవితం గడ్డిపువ్వులా...."

మధ్యలో ఆగిపోయిందా వుత్తరం. రాజ్యలక్ష్మి అతని పెదనాన్న కూతురు. వాళ్ళిద్దరూ మంచి స్నేహితులు! అందుకే వ్రాశాడామెకి.

శారద వుత్తరం చదువుతూ ఏడ్చేసింది.

"మీ జీవితాన్ని.... నేను నాశనంజేసి వేశాను! నన్ను.... కాల్చి.. చంపెయ్యండి! నాకా బ్రతకాలని లేదు! మీరు గుర్తురాని క్షణంలేదంటే నమ్మరెవ్వరూ! అన్నయ్య నన్ను డబ్బుకోసం యీ బురదలోకి దింపాడు! ఆ పిచ్చిఆకర్షణలో నా అందం నాలో అహాన్ని పెంచి మీనుంచి దూరం చేసింది...." శారద గుండెలు పగిలి పోతాయన్నంతగా దుఃఖించింది. అతని వస్తువుల్ని స్పృశించుతూ కళ్ళొత్తుకుంది. అడుగునవున్న వుంగరం తీసి చూసింది.

"దీన్నింకా భద్రంగా దాచుకున్నారా? .... భగవాన్!" 'శారద' అన్న అక్షరాలు చదివి బొమ్మలా కూర్చుండిపోయింది చాలా సేపటివరకు.

"నేనో రాక్షసిని! మీ రిచ్చిన కానుక కూడా మిగుల్చుకోలేకపోయాను! నా గుర్తుగా మీరు...." ఆమె గొంతునిండుగా దుఃఖం పొంగింది.

"అమ్మా! చూడు! నాన్న రెన్ని కొన్నారో!" పాప సంతోషంగా గంతులు వేసుకుంటూ వచ్చేసింది. శారద గభాలున లేచి నిలబడింది. ఆమె చేతిలో వుంగరం అలాగే వుందింకా.

"ఆ వుంగరం నీకివ్వాలనే తెచ్చాను!" అన్నాడు, అప్పుడే వచ్చిన విశ్వనాథ్ ఆమెవైపు చూడకుండా తలవంచుకుని.

శారదకి తల నేలకేసి పగలగొట్టుకోవా లన్నంత కోపం వచ్చింది! సిగ్గుతో దహించుకుపోసాగింది.

"పాప, నేనూ వెళ్ళిపోతున్నాం।" అతడు యీసారి తలెత్తి ఆమెవంక చూశాడు.

శారదకి ప్రాణంపోతున్నంత బాధగా వుంది లోలోన.

"ఈ ఒక్కపూట ఆగండి। పాప నగలు బేంకులో వున్నాయి। రేపు యిస్తానన్నారు।" గొంతుపెగుల్చుకుని చెప్పింది.

అశ్రుపూరితాలైన ఆమె కళ్ళు అతడిని నోరెత్తనీయలేదీసారి। ఏదో గొణుక్కున్నాడు లోలోన.

ఆ రాత్రి భోజనం వడ్డించి పాపతో

కబురంపించింది. 'రా రే మో' అని భయంతో వణికిపోయింది. కానీ అతడు లేచి వెళ్ళాడు. మౌనంగా భోజనంచేసి వరండాలోకివచ్చి పాపని పిల్చాడు.

"ఎన్నేళ్ళో అయిందమ్మా! యింత కమ్మని భోజనం తిని! మళ్ళీ దొరికిందీ వేళ! ఈ అయిదూ లోపల యిచ్చిరా! ఎవరికీ చెప్పకూడదమ్మా!" అతడు అయిదురూపాయల నోటు పాపచేతికిచ్చి పంపాడు.

శారద సంతోషం యిట్టే ఆవిరై పోయిందా నోటు చూడగా నే!పిచ్చిదానిలా నోటువంకే చూస్తూండిపోయింది!

"మిమ్మల్ని యింత పాషాణంగా మార్చింది నేను! నాకీ శిక్ష చాలదసలు!" గుమ్మానికి చేరగిలబడి తనను తానే శపించుకుందామె.

విశ్వనాథ్ వరండాలోనే పక్క పరుచుకున్నాడు దుప్పటి తీసి.

"లోపల పడుకోగూడదనా!" శారదని దుఃఖం దహించివేస్తోంది.

అతడు పాపని గుండెలపైన పడుకో బెట్టుకుని కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"రాకూడదన్న నియమేమీ లేదు! కానీ రేపు నన్నీమాట అడిగేవాళ్ళెవరూ లేరు! నేను అర్మీ మనిషిని! చేయవలసిన పని తప్ప సుఖంగురించి ఆలోచించద మన్నది మాకు గుర్తుండకూడదు!"

శారద మనస్సుని పిండిచేసిందా సమాధానం.

"మీరు మరో పెళ్ళిచేసుకోండి! నే: ....అడ్డురాను!"

"నువ్వు చేసుకున్నావా?"

అతడి ప్రశ్న కామె వణికిపోయిం నిలువెల్లా.

"నేను.... నేనో శిలని! ప్రాణంలే శిలని! నా కెందు కింకా అవన్నీ!"

"నాకా అదృష్టం కూడా లేదు! అవ కోసం బ్రతకాలి! కన్నతల్లిని శిక్షించలే మనిషిగా బ్రతుకుతున్నట్టు నటి న్నాను!"

"నా తప్పు మిమ్మల్ని శిక్షిస్తుంద నే ననుకోలేదు!"

"నావంటి మనిషికి బ్రతకడ ఓ శిక్ష! అందుకే నే నెవర్నీ నాకో: కన్నీళ్ళు పెట్టనీయను!"

ఆమె మాట్లాడలేకపోయిందీసారి—

అతడూ నోరెత్తలే దాపైన. రెం మూడు గంటలలాగే కూర్చుండిపోయిం అయినా విశ్వనాథ్ మాట్లాడలేదు.

నిట్టూరుస్తూ లేచివెళ్ళింది— మం నీళ్ళకూజా తెచ్చి అతని ప్రక్కన : వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె సన్నగా ఏడుస్తోందని అత గ్రహించీ నిశ్శబ్దంగానే వుండిపోయా

అర్ధరాత్రి మంచినీళ్ళకోసం : తాగబోతూంటే "అబ్బా! అమ్మా!! మూల్గడం విన్పించి లోనికి వెళ్ళా శారద మెలికలు తిరిగిపోతోంది.

"గుండెలో నొప్పండీ!.... అ

భరించలేనిక.... నన్ను.... కాల్చి.... బూడిదచేసి వెళ్ళండి.... ప్లీజ్! నా కిక... బ్రతకాలని లేదు..., అబ్బా!" అతనికేం చేయాలో తోచలే దొక్క_క్షణం! ఆ తర్వాత వెంటనే వెళ్ళి టాక్సీ తీసుకు వచ్చాడు. శారదని పసిపిల్లలా భుజాన వేసుకుని, టాక్సీ దగ్గరకి తీసికెళ్ళి కూర్చోబెట్టాడు. పాపని లేపి, తాళం వేసి టాక్సీ ఎక్కాడు. "మంచి డాక్టరు దగ్గరకి వెళ్ళనీయమన్నాడు డ్రైవరుతో.

హాస్పిటల్లో చేర్చగానే డాక్టరు గుండె జబ్బు మనిషి అని చెప్పాడు.

ఇ.సి.జి. తీసి, యింజక్షనిచ్చి అక్సిజన్ పెట్టాడు. విశ్వనాథ్ పిచ్చివాడిలా చూస్తూండిపోయాడు. రెండు గంటలకి శారద నొప్పి కొస్త తగ్గిందేమో సొమ్మసిల్లి నిద్రపోయింది.

"యూ ఆర్ లక్కీ! మిస్టర్ విశ్వనాథ్! మీ భార్య హార్ట్ అటాక్ నుంచి కోలుకుంటుంది!" అన్నాడు డాక్టరు.

"వైఫ్! నా వైఫ్!" నవ్వుకున్నాడు విరక్తిగా.

అయిదింటికే లేచి బయటకి వస్తూంటే రాజ్యలక్ష్మి కన్పించింది.

"అక్కా! ఏమిటి! నువ్విక్కడు న్నావ్!" అడిగాడు.

"అరే! నువ్వటరా! విశ్వం! మీ బావగారికి పక్షవాతం వచ్చింది! కాలూ చేయీ పనిచేయడంలేదురా! మద్రాసులో యీయన మంచి స్పెషలిష్టని వచ్చాం నిన్ననే! ఏమిటి సంగతులు!"

"బావగారు లండన్ నుంచి వచ్చారా! మరి...."

"మనిషి వయస్సులో ఎన్నో తప్పులు చేస్తాడు విశ్వం! ఆయన లండన్ భార్య రానన్నదట! కూతురు వొప్పుకుంది! మరి యీ రాజ్యలక్ష్మి కాదనదన్న ధైర్యం వుండే వచ్చేశారిక్కడికి!" ఆమె నవ్వింది నిర్లిప్తంగా.

"నువ్వింకా బావనే ప్రేమిస్తున్నావా! ఆయన...."

"అవున్రా! ఆయన త్రాగుబోతు! వ్యభిచారి! కానీ.... నేను.... నేను.... మనిషినిరా! నీతినియామాలున్న మనిషిని! అందుకే ఆయన్నింకా ప్రేమిస్తున్నానురా! అయినా యీ నిస్సహాయ స్థితిలో నేను తప్పనిసరిగా మీ బావగారిని ప్రేమించగల గుండెధైర్యం ఎవరికుంటుందిరా! తప్పు తెలుసుకున్న మనిషి ప్రేమకర్హుడే విశ్వం! అవును గానీ నువ్విక్కడున్నావేమిటి!"

అతడు జరిగిందంతా చెప్పాడు.

"విన్నామురా! నువ్వేం చెబుతావోనని ఆగాను! మగవాడు తప్పుచేస్తే ఆడది క్షమించాలి! కానీ ఆడది తప్పుచేస్తే మగవాడు క్షమించలే దెందుకని!" విశ్వనాథ్ నవ్వాడు హాయిగా, చాలా రోజుల తరువాత.

"అది మగవాళ్ళలో వున్న బలహీనత! నిజం చెప్పాలంటే మేము 'మీ

కన్నా ఓ మెట్టు పైనున్నామన్న 'అహం' కూడా! అందుక్కారణం మీ ఆడవాళ్ళే! మమ్మల్ని 'మగమహారాజు' అన్న బిరుదు లిచ్చి తెలివిగా మాలోని అహాన్ని రెచ్చగొట్టి— తప్పులు చేశాక— క్షమించేశాం పొందో య్! అంటారు మీరు దేవతలై పోయి!"

రాజ్యలక్ష్మి నవ్వింది—

"శారద చేసిన తప్పుల్ని నన్ను చూసి క్షమించరా విశ్వం" ఆమె కళ్ళ నిండుగా కన్నీళ్ళు!

"నువ్వు ఏ జన్మలోనో మా అమ్మవి! అందుకే నా శారదకి అన్యాయం జరగనీయకుండా చేసి నా ప్రాణాల్ని నిలబెట్టావక్కా!"

"అయితే మీ అమ్మాయి మా యింటి కోడలుగా రావలిసిందేరా విశ్వం!"

"శారద కీ మాటలు చెప్పివస్తా మండక్కా!" విశ్వనాథ్ సంతోషం మెరుస్తున్న కళ్ళతో నవ్వి పరుగెత్తాడు.

"మీరు.... మీరున్నారా?" శారద ప్రశ్నించింది.

"తగ్గిందా శారూ! అబ్బ! హడిలిపోయా ననుకో!" ప్రేమగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగాడతడు.

"ఒక్కసారి పిలవండి మళ్ళీ 'శారూ' అని!" ఆమెకు భయంగా వుంది లోలోన—

"ఇక రోజూ అదేపనిగా యీ పిలుపే విశ్వానికి!"

"మీరు.... అయితే.... నన్ను.... క్షమించారా?" ఆమె గుండెల్లో కొండంత ఆనందం.

"నేను బ్రతికేదే నీకోసం శారదా!"

"విశ్వం! శారదకి మేలుకొలుపు పాడావా!" అంటూ వచ్చింది రాజ్యలక్ష్మి.

శారద ఆమెను చూసి అశ్రుసిక్త నయనాంతో చేతులెత్తి నమస్కరించింది.

"మళ్ళీ నాకు బ్రతుకుమీద ఆశ కల్గించారు!" అన్నది.

"లేకపోతే మా కోడల్నెవరు పెంచుతారమ్మా!"

శారద కళ్ళనిండుగా జీవకాంతి మెరిసింది. విశ్వం శారద చేతినందుకుని ప్రేమగా నవ్వాడు—

"మన పాపకి మంచి అత్తగారు దొరికింది!" అన్నాడు, రాజ్యలక్ష్మి వంక చూసి. శారద భర్త చేతిని మరింత ప్రేమగా అందుకుంది.